

og ogsaa med Hensyn til Kvantiteten af Garantien havde modereret i Forhold til, hvad jeg tidligere har anbefalet, hvilket i øvrigt er ganske stemmende med den Bemærkning, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) nu gjorde. Jeg ser i Virkeligheden ikke, at der er nogen Grund til, at man skal yde en større Statsgaranti end høist de 15 Millioner, som der er Tale om at begynde med; der er i Virkeligheden ingen Grund til, dersom Hypotekbanken udviker sig saa kraftig som forudsat her, at yde en supplerende Garanti. Dertil maa jeg endnu bemærke, at en saa kolossal Garantifond som 30 Millioner staar i et noget besynderligt Forhold til, at Bankens Virksomhed skal standse, saa snart 7 Millioner ere forbrugte. Bankens Virksomhed skal jo standse, naar der er tabt 7 Millioner, hvad enten de 7 Millioner ere ud af 15 Millioner eller ud af 30. I den Henseende hjælper det altsaa intet at sætte 30 Millioner. Dersom jeg havde faaet Vædringsforslagene tidligere, saa at jeg havde kunnet læse dem igennem før i Morges, vilde jeg have gjort den ærede Ordfører, som jeg nu ser repræsenterer omtrent hele Udvalget, opmærksom paa en Forgølemelse i Vædringsforslaget Nr. 1, som rigtignok er af kolossal Betydning. Naar dette er vedtaget, staar der ikke noget Sted et Ord om, at Hypotekbanken skal yde Rente af Garantifonden til Staten; det siges intet Sted i Lovforslaget, og det er dog en ret væsentlig Bestemmelse. Det vil jo her dreje sig om $3\frac{1}{2}$ pCt. af 15 Mill. Kr., altsaa omtrent en halv Million om Aaret. Men jeg antager, at det er noget, der blot er blevet overset, og jeg vilde have gjort Ordføreren opmærksom derpaa før Forhandlingen, dersom det havde været menneskelig muligt efter den Tid, der har været levet mig til at se Vædringsforslagene og komme i Berøring med Ordføreren. Der findes jo ganske vist i et andet Vædringsforslag, nemlig Nr. 4, et Spør af, at Banken har en saadan Renteforpligtelse over for Statskassen. Det vil nemlig ses, at der findes der en Bestemmelse om at godtgøre Statskassen den i Mellemtiden mulig udbetalte Rente, men det er altsaa kun en mulig Rente. Denne Forpligtelse til at betale Statskassen Rente af Fonden har altid været anerkendt tidligere, hvor der har været Tale om at deponere en Fond, og jeg gaar derfor dristig ud fra den Forudsætning, at det ogsaa menes her. Vædringsforslaget Nr. 1 anser jeg altsaa for en Forbedring og erkender, at der deri ligger en Smødekommun.

Det samme gælder Vædringsforslaget Nr. 2. Jeg gjorde under Sagens 2den Behandling her opmærksom paa, at det vilde se lidt besynderligt ud, om en Hypotekbank skulde startes, sættes i Værf, blot fordi en enkelt Forening meldte sig med Krav paa et Laan paa 5 Mill. Kr. Det er jo noget forbedret derved, at det nu er bestemt, at der mindst skal være 3 Kreditforeninger, som slaar sig sammen, og det er jo ogsaa ganske klart, at naar der kun er een, falder det solidariske Ansvar bort; dersom kun een Kreditforening træder ind, vil jo al Tale om et solidarisk Ansvar mellem de interesserede Kreditforeninger falde bort. Jeg erkender altsaa Vædringsforslaget under Nr. 2 for at være en Forbedring.

Det samme kan jeg imidlertid ikke erkende om Vædringsforslaget under Nr. 4. Det gaar jo nemlig ud paa at udstyde de ved 2den Behandling her i Tinget vedtagne Frister, inden hvilke Garantifonden atter skal suppleres, naar der har fundet Disposition over Fonden Sted, enten ved at der er laant paa Aktiverne, eller ved at der er afhændet af Aktiverne i Fonden, fra henholdsvis 1 Aar i Tilfælde af, at der er laant paa Papirerne, og 2 Aar i Tilfælde af, at Papirerne ere afhændede, til 5 Aar i begge Tilfælde. Det kan jeg i Virkeligheden ikke anerkende for at være nogen Forbedring, og jeg vil tillige gøre opmærksom paa, at dette Udtryk „senest inden 5 Aar“ lader nogen Tvivl tilbage om, hvorvidt Banken straks med fuld Kraft kan falde over den Forening, som ikke har fyldtgjort sine Pligter, eller om Meningen er den, at Banken skal vise Moderation lige over for den upaalidelige Kreditforening, give Henstand lige over for den, indtil hen imod det Tidspunkt, da de 5 Aar ere til Ende. Min Mening er den, at Forholdet absolut maa være det, at Banken maa med fuld Kraft søge inddrevet sit Tilgodehavende hos den Forening, som ikke har fyldtgjort sin Indbetalingspligt lige over for Banken; i saa Fald maa Banken stride ind straks og med fuld Kraft. Der er jo gjort en Begyndelse dertil i en Paragraf i Loven — jeg erindrer ikke hvilken; det hedder der, at naar Fuldsgørelse ikke har fundet Sted inden 4 Maaneder, kan Banken overtage Administrationen af Kreditforeningen; og da der ikke er sat nogen nærmere Begrænsning af, hvad den saa kan foretage ved at administrere den, er det heller ikke ubeløst, at Banken kan af al Magt søge at gøre sig betalt hurtigst muligt; dette vil efter min Tanke være det eneste fornuftige. Jeg ser ikke rettere, end at Banken ligefrem